EEN ERVARING DIE JE HORIZON VERBREEDT

Leerlingen Sondervick College in actie voor hun expeditie naar Uganda

“Je beseft pas hoe bevoorrecht wij in Nederland zijn, als je het twee weken lang hebt moeten doen met een gat in de grond, in plaats van een toilet”, vertelt Emma Hoogestijn, “een wc is voor heel veel mensen geen vanzelfsprekendheid. Daar stond ik nooit bij stil.” De 5-vwo leerlinge van het Sondervick College nam vorig jaar met een groep van twintig medeleerlingen deel aan een expeditie naar Uganda, waar ze werd ondergedompeld in de Afrikaanse cultuur en twee weken lang optrok met de lokale bevolking. De reis werd voor Emma en alle andere deelnemers een indrukwekkende en onvergetelijke ervaring. Inmiddels staat een tweede groep havo- en vwo-leerlingen in de startblokken voor de volgende expeditie, maar voor het zover is - in februari 2015 - zijn nog bergen werk te verzetten.

Wie mee wil naar Uganda moet flink aan de slag, want de totale reissom bedraagt 2000 euro per persoon. En dat geld krijgen de leerlingen niet cadeau, dat moeten ze zelf bij elkaar verdienen door middel van gezamenlijke en individuele sponsoracties. Naast het geld dat nodig is voor de reis en het levensonderhoud, zamelt het Sondervick College ook geld in voor de bouw van een hostel met slaapplekken voor straatkinderen in de stad Nyendo in Uganda. Voor dit bouwproject van de Foundation Of Hope Organisation (FOHO) is 123.000 euro nodig; het Sondervick College streeft ernaar om met de opbrengst van de jaarlijkse kerstmarkt en sponsorloop tenminste 20.000 euro aan het project te kunnen bijdragen.

Het is niet gek dat het op deze school bruist van de plannen en activiteiten in de maanden voorafgaand aan de expeditie. Sem Jordi uit 4 havo heeft al een flink bedrag binnengehaald met het inzamelen van lege flessen en Dionne Senders uit 4-vwo is druk bezig met de organisatie van een benefietavond bij café Saint Tropez met een verrassingsdiner en een loterij. Klasgenootje Fenne Lammers heeft samen met een vriendin al 565 euro binnengehaald met een benefietdiner bij hen thuis in de tuin en is nu bezig met de organisatie van een bingoavond in Den Bond. Daarnaast zijn er nog de gezamenlijke acties, zoals de 24-uurs lessenmarathon waar negentig leerlingen aan deelnemen en benefietdiners voor ouders, vrienden en bekenden in Route 66. Tussen

Op de foto (v.l.n.r.) Emma Hoogestijn (die afgelopen jaar naar Uganda is geweest) en de leerlingen Sem Jordi, Fenne Lammers en Dionne Senders die in februari 2015 naar Uganda gaan.

de bedrijven door geven de leerlingen in november en december in alle klassen van de school ook nog presentaties om de hele school te betrekken bij het Ugandaproject.

De plek waar het hostel voor straatkinderen gebouwd gaat worden, is één van de plekken die de leerlingen in februari gaan bezoeken. Dat staat nog ver van hen vandaan; nu is het vooral heel spannend om een beeld te vormen van een land, een continent waar ze nog nooit zijn geweest. Een gebied waarvoor verschillende inentingen nodig zijn en waar pillen geslikt moeten worden tegen malaria. Een land waar het gros van de mensen zich lopend verplaatst, of met een boda-boda, een brommertaxi. Fenna, Sem en Dionne zijn in ieder geval heel benieuwd, vertellen ze in een lokaal op school. Ze bekennen dat ze het ook 'best wel spannend' vinden. Sem is eerder in Afrika (Egypte) geweest, "maar dat was een luxe vakantie, dus in niets te vergelijken met wat we nu gaan doen." De ouders van de leerlingen vinden de reis misschien nog wel spannender dan hun kinderen zelf. "Mijn vader vindt het heel gaaf dat ik naar Uganda ga, maar mijn moeder vindt dat ik wel lang en ver weg ben", vertelt Fenne. "Mijn moeder heeft het nu al over het afscheid op Schiphol", zegt Dionne, "daar ziet ze nu al tegen op."

Initiatiefnemer van het project is wiskunde-docent Rob Kesselring. Vanuit zijn 'sociale gevoel' en goede ervaringen met een reis naar Tanzania bij zijn vorige werkgever, het Were Di in Valkenswaard, speelde hij al langer met het idee om een jongerenreis naar een ontwikkelingsland op te zetten. Niet op eigen houtje, maar op een verantwoorde en veilige manier, met begeleiding. Toen hij een folder van de organisatie Worldmapping onder ogen kreeg, sprak hun werkwijze hem meteen heel erg aan: de persoonlijke ontwikkeling van de jongeren die zo centraal staat door van elkaar te leren door samenwerking met lokale leeftijdsgenoten, het ervaren van het dagelijkse

Rob Kesselring

"Ik wil niet alleen mee om te helpen, ik wil mee om uit te zoeken hoe de wereld in elkaar zit en vooral hoe ik zelf in elkaar zit." - Emma

"De reis heeft mijn blik veranderd op de wereld waarin wij leven. Hier moet alles snel en daardoor missen we - zonder het te beseffen - een stuk van het plezier dat de Ugandezen nog wel hebben. Ook al hebben ze weinig of niets, ze zijn zo hartelijk, blij en gastvrij. Daar kunnen wij veel van leren. Ik wil zeker nog een keer terug, maar dan voor een langere periode." - Emma

Het geld krijgen de leerlingen niet cadeau, dat moeten ze zelf bij elkaar verdienen door middel van gezamenlijke en individuele sponsoracties. Dionne Senders organiseerde met drie andere leerlingen een benefiet diner bij St Tropez , Sem Jordi zamelde lege flessen in en Fenne Lammers organiseerde zowel een diner voor vrienden en familie als een Bingo-avond.

leven door mensen te ontmoeten, te werken en projecten te bezoeken. Net als het principe van gelijkwaardigheid en wederkerigheid: dus Nederlandse jongeren stimuleren om zelf het geld voor een expeditie te verdienen en ter plaatse volgens ditzelfde principe de lokale economie te ondersteunen, door zoveel mogelijk met lokale partners, accommodaties en chauffeurs zaken te doen.

"Ik zag het wel zitten om met deze organisatie in zee te gaan", vertelt Kesselring, die destijds meteen contact opnam met de organisatie uit Nijmegen. Dat voelde goed en er was meteen een klik. "Maar ik wilde ook weten of er voldoende draagvlak zou zijn vanuit de school. Ik wilde niet dat het alleen maar mijn project zou worden, maar dat ook collega's een dergelijke reis naar een ontwikkelingsland zouden ondersteunen." Dus stuurde hij een mail naar alle personeelsleden om zijn plannen en ideeën te peilen. Uiteindelijk kreeg hij de volle steun van tenminste vijftien docenten; voor Kesselring was dat aantal voldoende om door te gaan op de ingeslagen weg. In de herfstvakantie van 2013 nam hij vervolgens zelf deel aan een docentenexpeditie naar Uganda en doorliep het hele reisprogramma, bezocht projecten en ontmoette lokale partners. "Het feit dat ik daar zelf naar toe ben gegaan - en wist wat de leerlingen te wachten stond- is achteraf heel goed geweest. Voor veel ouders en leerlingen was dat een geruststellende gedachte. Ook ging het meer leven, omdat ik bij het verhaal foto's kon laten zien."

De animo voor deelname aan de eerste expeditie in december 2013/januari2014 was groot: 33 leerlingen schreven een motivatiebrief, terwijl er maximaal 20 deelnemers mee mochten. Op basis van de brieven en de daarop volgende gesprekken (Hoe sta je tegenover de financiële kant van de reis? Ben je wel eens twee weken zonder familie van huis geweest? Waarom wil je zo graag mee?) werd een selectie van 20 leerlingen gemaakt. Een aantal leerlingen kon dus helaas niet mee. Dit in tegenstelling tot de huidige expeditie, waarvoor maar 21 aanmeldingen kwamen en één leerling zich vrijwillig terug trok. Kesselring: "De belangstelling voor deze tweede expeditie viel wel tegen, maar dat had achteraf te maken met het ongelukkige moment van de voorlichtingsbijeenkomst, vlak voor de zomervakantie. Dat is voor mensen te laat. Ook het feit dat de komende expeditie samenvalt met Carnaval speelt een rol. Veel jongeren willen Carnaval niet missen. Ook blijkt de animo onder jongens beduidend lager dan onder de meisjes: onder de 20 deelnemers zijn vier jongens en zestien meisjes. "Jongens hebben gewoon geen zin om hard te werken", verklaart Fenne uit 4-havo deze onevenwichtigheid. Volgens Kesselring is de sociale betrokkenheid op deze leeftijd onder jongens lager: "Een reis naar een ontwikkelingsland is niet stoer." Het kan Sem weinig schelen. Hij is een van de vier jongens die in februari naar Uganda gaat. En hij gaat ervoor.

De expeditie in het kort:

Het doel van de expeditie is dat leerlingen kennismaken met het 'echte Afrika'. Uganda is al tientallen jaren een stabiel land, maar heeft grote problemen als gevolg van hiv en aids, slecht onderwijs en afhankelijkheid van landbouw. Een groot deel van de Ugandezen woont op het platteland, vaak zonder elektriciteit en stromend water. Leerlingen bezoeken verschillende projecten en klinieken waar ze leren over (de gevolgen van) hiv en wat mensen nodig hebben om te overleven. Ze bezoeken een school en gaan in debat met leeftijdsgenoten. Ook verblijven de leerlingen een aantal dagen in een plattelandgemeenschap waar ze mensen thuis bezoeken en helpen met bijvoorbeeld de bouw van een fornuis van klei waarop duurzaam gekookt kan worden, de bouw van een huisje of de aanleg van een watertank. Heel belangrijk tijdens de expeditie is het contact met kinderen en leeftijdgenoten: gedurende de expeditie is er volop gelegenheid om met hen te spelen en voetballen.